

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIO
Y
REDACCIO
LLIBRERÍA ESPANYOLA,
Rambla del mitj, 20
BARCELONA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

PREU DE SUSCRIPCIO
—
FORA DE BARCELONA

Espanya trimestre. . . . . 8 rals.
Antillas (Cuba y Ptó. Rico). 16 »
Estranger. . . . . 18 »

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

LO BUZON PROVISIONAL.

¡Pobre correu! que ha fet per tenirlo tancat á casa la Ciutat d' aquesta manera.

UNA SANGRIA.

Cada quatre ó cinch anys Europa té una malaltia.

La gent que constitueixen la seva vida, que s'allotjan en lo seu cervell ó en lo seu cor, los Bismarcks, los Gortchakoff, los Andrassy, y los Disraeli passen lo temps rumiant, tirant plans y fabricant castells.

Y es tant lo que rumian, y es tant lo que imaginan, y es tant lo que se entregan á la febra, que vé un dia que encoman aquesta enfermetat á la pobra Europa.

Llavors Europa's conmov, pert la gana, lo set l'abrusa, lo pòls l'hi dona descansas pulsacions per minut, se l'hi tornan vermelles las gallas com la cresta de un gall: la febra, en fi, l'arbola.

Consulta de metjes desseguida. Se reuneixen. Los moments son curts, lo perill augmenta. Tots están conformes: tots ordenan lo mateix.

Una bona sangria: algunas lavativas ab aparatos Krupps.

¿No hi hauria medi de prevenir lo mal?

***

Mares: estregueu als fills de vostras entanyas.

Son volvas de sanch, destinadas á sortir per las feridas. La salut d'Europa ho exigeix.

Tallers, tanquéu las portas: lo foch de la guerra ha sustituhit al foch de la pau. En la fornall ahont s'hi fabricavan màquines productoras, s'hi construeixen are màquines de destrucció.

Lauradors, arpleguéu promte las collitas. No hi fá res que encara sigan verdas, arpleguéu las prompte si no voléu véurelas esmicoladas sota las potas dels caballs.

Resona lo crit de guerra: s'acosta la hora de las sangrias.

Los homes lluytan com á feras: la inteligencia, aquesta llum divina, espiritual que ennobleix á l'home y l'proclama rey de la creació s'agusa per destruir á l'humanitat, per apagar ab la vida l'inteligencia del próxim.

Y l'home que no té l'salt del tigre, ni las úrpies del lleó, ni la trompa del elefant, ni las astas del toro, ni pot llansar á distancia com altres animals lo verí que tanca dintre del seu cos, inventa fusells, esmola sabres y bayonetas, construeix canons y passa la vida arreglant y disposant la einas de la mort.

Los metjes han ordenat una sangria, y ¡ay d'Europa si no corria sanch en abundancia!

***

Que un poble conquistat, humiliat y oprimit: que un poble de una rassadiferent dels seus opresors, dels seus botxins, recordi un dia sa passada grandesa, y guaytant en lo pervenir una vida mes noble, un bèn estar més digne, una felicitat més positiva, pensi en armar son bras y en sanificar una vida d'esclavitut per obtenir una vida de lliberat é independència, es laudable, es generós, es patriòtic.

Lo poble oprimit que deixi de ferho mereix la condició d'esclau, es digne de las cadenas que l'agarrotan. Així s'han guanyat nostres simpatias los herzegovins, los servis, los montenegrins que últimament s'han llansat al camp, al crit de «Mori Turquia!»

Els representan aquest esperit noble y patriòtic de un poble que, rompent sas cadenas, las tira á la cara de sos opresors.

***

Mes ay! Tenim por que tal vegada lo

que habia de ser un drama grandios y un espectacle digne, se converteixi en una miserable funció de putxinellis.

¿No veyeu als arbitres de Europa amagats darrera l'escenari y mirant de agafar lo fil que ha de donar moviment á las figuras?

Allá hi há la Russia ab las mans á l'obra y 'ls ulls sobre Constantinopla, esplayant-se per las seductoras perspectives del Bós-faro.

Allá hi há l'Inglaterra, recelosa, preparant una sorpresa teatral, á fi de que augmenti son comers de casquets y de faixas, disposada á fer tornar turch, si convé á tot lo restant de Europa.

Aquí tenui á l'Austria sobresaltada, mirant á la dreta y l'esquerra, sense saber per quí desidirse, y considerant que la broma, fassila qui la fassi, á ella te de costarli un pá.

Mes avallet l'Italia, trayent comptes y considerant qu'es lo que fará l'Austria, per veure si pot afegir á son pais algunas provincias austriacas qu'encara parlan italiá.

Allá dalt en Bismark tantejant lo terreno ab son bastó de mando, ab lo desitj de no ficarse al mitj del fanch.

Y á un costat la Fransa mirant de regull al Canciller alemany y xuclant ab la boca torta per veure si l'Alsacia y la Lorena tornan á unir-se á son territori.

En una paraula: ¡veus' aquí á tota l'Europa en renou! ¡veus' aquí la febre qu'hem anomenat mes amunt! ¡veus' aquí arribada l' hora de la sangria!

***

¿Una cosa tant petita, portar una cosa tant gran?

Si senyors.

Un grá de pólvora fá volar una mina y arbola una ciutat.

L'edifici está mal construit y al treure'n una pedra es fácil que's derrumbi.

Tothom té una capa y desitja tothom treure un pedás de la capa del vehí, per cossirse l'á la seva.

L'ambició es molt treballadora, es molt activa, y no pensa ja ab res més que ab tallar y cusir.

Los sabres farán d'estisoras, las bayonetas de agullas.

Los camps de batalla's cubrirán de retalls.

Correrán rius de sanch y rius de llágrimas que formarán la delicia dels homes que posseheixen sentiments humanitaris.

Y tornarem á estar com estávam, fins que quatre ó cinch anys després torni á venir la febre y 'ls metjes ordenin un'altra sangria.

***

¡Veja! ¡Enorgullimnos!

Regoneixem que som mes civilisats que 'ls salvatjes del cor del Africa.

Els per destruhirse no tenen mes que la fletxa.

Nosaltres hem inventat lo Remigton y 'l canó Krupp.

P. K.

Felicitació que per alguns obrers fou dedicada á un conegut industrial de Barcelona, ab motiu de celebrá's seus dias, regalantli al mateix temps una magnífica pipa.

LA PIPA.

¿Qu'es la pipa?— Un instrument que serveix per passá 'l rato, un divertimen barat que fa esta á l'home content.

Mil exemples hi ha en la terra que li proban lo que dihém, y aixís li demostrarem que aquell que aixó nega, s'erra:

L'árabe, quan recolzat en l'otomana, s'estira, tan sols en la pipa mira, son gotx y felicitat;

Quant l'artista, la ilusió ha perdut per un instant, ompla la pipa y fumant recobra sa inspiració;

Lo marino qu'en la mar mirant l'ona's desespera, en lo port que al barco espera la pipa 'l fa somniar;

Quan l'honrat treballador ja rendit busca 'l descans, pren la pipa que'n sas mans es consol de sa tristor;

Ella serveix de consol igual al rich qu'á n'el pobra, al que paga y al que cobra á n'al sabi y al mussol.

Ja donchs qu'el fumar no atipa sinó que serveix de goig no es pas un pensament boig lo regalarli una pipa.

***

Quan contempli ab dols anel, deixant ideas fatals, lo fum, que sens cap recel s'en vá de la pipa al cel en elegants espirals;

Pensi, que puix quan convé així en obsequiar alinan, no es com fum que fuix lleugé, l'afecte que li trejinan LOS DEPENDENS DE VOSTÉ.

Hi havia un establiment á Barcelona que fins are duya 'l nom de *March y Jou*.

Lo Jou s'ha separat, y are l'establiment corre baix lo nom de *March y Al mirall*.

Res: se coneix que tothom busca lo que necessita.

Per un *march* un *mirall*.

Un diputat presenta una proposició demanant que sigan indemnizadas las víctimas dels descarrilaments en la següent forma:

Las familias de cada mort ab 15 mil duros.

Cada ferit, ab 5 mil.

Y 'ls que hajan hagut de fer lilit, ab cinch duros diaris, mentres no han pogut treballar.

Y s'alsa un ministre y diu:

«¿Poden pagarse 15 mil duros lo mateix á un rich que á un pobre?»

Ja tenim donchs, segons lo ministre, que 'l pobre no val tant com lo rich

Naturalment: un home ab las butxacas plenas, pesa sempre mes que un home ab las butxacas voidas.

S'ha obert un magnífich gabinete de figuras de cera en lo saló de descans del Romea.

Váginthi y alla hi veuran al Cura de Sta. Cruz, á n'en Savalls, al bisbe Caixal, á en Dorregaray, á n'en Lozano en capella, etc. etc.

Pero haurian de posarhi un blé y encéndre'ls, perque son de cera com los ciris.

Pel demés hi ha altrás cosas molt dignas de ser vistas, entre ellas la reproducció del quadro que representa al rey Amadeo, visitant lo fèretro de'n Prim.

En casi tots los pobles del Llobregat han sigut mu lats los Ajuntaments.

No 'u estranyin ¡fa tanta calor!

A pricipi d'estiu las serps mudan la pell.

¡Sup! ¡Serps mudan la pell!

Los drets de consums s' augmentarán.
Aviat la farina y altres articles de primera necessitat sufriran un sobre cárrechs.
Los drets de consums son com las personas.
Comensan per ser petits y ván creixent.
Y son com las personas fastidiosas: nos *consumen*.

Dintre de una *cajetilla* de tabaco s' hi ha trobat un pinyol de préssech.
Ab una *cajetilla* aixís no perdin la confiança.
Si la guardan potsé 'ls neixará un presseguer, y llavors podrán regalar un cistell de préssechs al ministre d' Hisenda.

A Palau Tordera volen fumar, van al eslanç y no hi há tabaco. Volen fé una escritura, y no hi há paper sellat. Volen tirá una carta al correo y no hi ha sellos.
Pero 'l dia de cobransa, no voldrian pagar contribucions; pero lo qu' es lo recaudador no falta may.

L' Aléu ha sigut declarat cessant.
¿No s' han posat tristos al saberho. Plorin una mica, per Déu fassin lo favor de derramar una llágrima
¿No han vist que fins l' *Imprenta* l' defensa?

Nosaltres sentim aquesta cessantía.
Si senyors, si, sentim que no hagi vingut fins are.
Ab mitj any que s' hagués anticipat, no hauriam vist encare las Magdalenas, palacio del célebre ex-comandant del batalló republicá de l' Estrella en 1869... y hasta pot ser hauriam guanyat las eleccions en tots los districtes.

Pero ¡amigo! la política es un joch
Y no sempre las jugadas surten al punt.

Segons diu un periódich tenim un inspector de policia que havia sigut governador carlista del castell de Mirabet y secretari del cabecilla Lozano.
En l' Administració económica hi tenim un porter major que havia sigut sargento de la mateixa partida.
Y diaheh que aviat serán nomenats de la policia 'ls ex-cabecillas Guiu, Ferrer y Escupina, dich Soliva.

Una vegada 'ls carlins me van agafar, y vaig sentir á un que 'ls preguntava:
—Y bè, de bona fé penséu guanyar?
—Qui? nosaltres?. D. Carlos tal vegada 's queda ab las ganas; pero lo qu' es nosaltres si que guanyarém
Ja 'u veuhen: ¿Tenian rahó ó no n tenian?

Neix la constitució, 's publica á la *Gaceta*, lo país se disposa á practicarla... y l' govern continua exercint sa dictadura.
Aixís se fá ab las criaturetas.
Neixen, se batejan... y ¡apa! al llit bèn acotxadas que no s costipin.

¿Saben que el Teatro *Quevedo* vá tancar las portas?
Donchs are las ha tornadas á obrir de bat á bat.
No tingan por, ja poden anarhi ab tota confiança, que s' ha fet un arreglo ab l' atmósfera porque hi passi la fresca.
Y hasta per prevenir lo cas de que n' fassi massa, l' empresa hi ha establert ¿qué dirian?
Quadros al viu, montats de una manera com may se n' hajan vist á Barcelona.

Na 'u veuhen : una de fresca y una de calenta.

¿Qué no 'u saben?
L' ex-bisbe Caixal, ha anat ab la facció, ha sigut processat, ha estat prés, ha sigut absolt y hasta ha renunciat á la mitra.
La Espanya passa apuros.
Y l' ex-bisbe Caixal..... encare cobra!

RETRATO.

L' altre nit tot just tocavan las onze en la Catedral y cansat de pasejarme Rambla amunt y Rambla avall, cap á dormir me 'n anava pel carrer Nou tot passant, un angelet, una fada, un ángel celestial, que al passar de mí á la vora s' atura y 'm vé a parlar.

Bella... més que una cinquena quan un se trova pelat, atractiva... ni 'l Retiro que, ja 'u saben, costa un ral, de dols mirar, com lo sucre, mes esbelta que 'ls gegants (y entenguís, entre paréntesis que parlo deis de aquest any) un cap guarnit com las trampas, un nassét tant perfilat que queda molt endarrera la ploma de Castelar. Son somris fá pessigollas, sa parla fá electricisar, bonica, tendre, graciosa mes que la Plassa Real... y aquell ayre... ¡ay! encostipa, y aquella sal... es fumant, y aquell peuet que enamora y 'ns deixa ab un pam de nás...

Per bé que 'u fés, impossible que la pugui retratar, que axis com desobre l' aygua escriure gens no 's pot pas, tampoch es pot sa belleza escriure... porque es la mar.

Voldria que la vejessin detrás uns lentes fumats porque no 'us enlluernessin de sa hermosura los raigs.

Voldria que la vejessin y ho repeteixo formal, perquè aquell qui no l' ha vista, no l' ha vista, la vritat. Y recordo... com un somni porque devia somniar, ja que sols la fantasia pot veure en realitat una ditxa tant perfecta com la que vareig gosar, recordo que preguntantli —¿Qui ets?... me vá contestar: —Ay fillet: só una Odalisca de l' ex-harém del Sultan.

LLORENS LLUS.

Lo Sr. Cánovas ha dit: «Espanya tè deutes, y ha de fer sacrificis per pagarlos.»
Está molt bè, y estém esperant quin sacrifici farà l Sr. Cánovas del Castillo.
Adverteixin que hi ha molts obrers que ab déu rals diaris viuen ells y la familia..... ynós' endeutan.

(Histórich).
Un senyor estava llegint *La Gaceta de Barcelona*.
—Que porta 'l diari avuy? l'hi pregunta un amic
—Que vols que porti? Robos, robos y sempre robos
—Donchs jo seria de parer de que avisessin als municipals.

—Cá home: ¿qué 'n trauriam? Si 'ls robos aquests ja están fets.

—Així ja es distint: jo 'm pensava que per medi dels diaris avisavan al públich, tal com ho fan per dirli la funció del teatro.

En moltas botigas s' hi llegeix un lletrero que diu:

Se necesitan oficiales

Are calculin vostés los oficiales que teniam, los que s' han fet durant la guerra, y 'ls carlins que s' han passat
Y encara se 'n necessitan!

Veus aquí una cantarella que 'ns envia un colaborador que ab una forma senzilla no deixa d' enclore una gran lliadó:

Diu que 'l Sultan de Turquia
vá morirne dessangrat
Sultan, un gos que tenia
morí de mort natural!

Ja 'u deuhen saber.
Totas las odaliscas del harém han sigut passadas á *cuchillo*.

¿Quina diferencia de are, ab quan vivia lo passat sultan!..

Llavoras á *pan y cuchillo*.
Are á *cuchillo* no mes.

¿Quí guanyará per vostés?
¿Los servis ó 'ls turchs?
Adverteixin una cosa Los turchs tenen prohibit lo beure ví y ayguardent.
Los servis, no.
Per lo tant un trago y ¡alsa!

Vè un telégrama de Belgrado.
«Los servis han derrotat complertament als turchs.

Vè un altre telégrama dels montenegrins:
«Los turchs han sigut derrotats complertament per las tropas montenegrinas.»

Y finalment, ne vé un de Constantinopla:
«Servis y montenegrins, han sigut complertament derrotats.»

Ja 'u veuhen: per are tenim dos vots contra un y la lley de las majorías es lley sempre.
Ademés hi há alló de *Bres turco y no te creo*.

Diu un periódich ministerial:
«La prensa es un sacerdocí.»
Y contesta un periódich de oposició:
—«Es un sacerdo i, si; pero 'l govern converteix la sotana en cogulla, y al sacerdot periodista en frare de la Trapa.»

No hi ha res mes xocant que las contradiccions en qu' están los telégramas que 's reben de la guerra de Orient.

Tothom diria que avans de combátre 's ab balas se combaten ab bolas.

Los Turchs penjan als mestres d' estudi, dels pnestos per hont passan.

Lo qu' es aquí á Espanya encare que 'ls penjesin no s' encanyarian.

Están tant flachs que pesaria més la corda qu' ells.

Vels' hi aquí las ventatjes del actual govern.

Molts carlins se 'n ván á la Servia.
Bon vent.

Pero com que 'ls servios nos mereixen simpatias, una cosa 'ls aconsellerém, y es que 's cordin la levita y s' amaguin los rellojtes.

Ja tenim la bolsa á 12 y pico.
Ja no es alló de 13 son 13. Al últim hem baixat.
Segons lo *Brusi* la bolsa es lo termómetro de la opinió pública.
¿Ab la calor que fá baixa 'l termómetro?
¿Y quin termómetro més espatllat!

Alguns periódichs francesos condemnan los bossals que al istiu fan posar als gossos.
A un gos rabiós no l hi posa ningú 'l bossal, sense perill de una mossegada.
En cambi un gos ab bossal, privat de respirar es fácil que agafi la rabia.
Un gos ab bossal es com un periodista ab bossal: agafa la rabia.

Lo govern pensa sostenir los acorts dels te neders inglesos.
Es á dir, pagar poch y malament.
Los inglesos espanyols treuhen foch pels caixals y n' hi volen saber res.
Vels' hi aquí la guerra civil á Inglaterra.

CANTARELLAS.

Diuhem que la sal s' estanca,
y á mi no 'm sorprén ni altera:
per mi sempre es estancada...
ma promesa es estanquera. P. M.

Per un jove una *jumona*,
per un vell una polleta:
l' un té dentadura jove
l' altre dentadura vella. J.

No vulgas que 't diga hauri
ni sultana, ni odaliska,
ja 'u veus, en Constantinopla
á totas las assessinan. R.

Jo 't faig l' amor y t' escamas,
passas prop meu y ni 'm miras...
Que 't contracti D. Cassiano
ja que, nena, ets tant *corrida*! K.

Molts te diuhem que ets molt *mona*
volguent dir qu' ets molt bonica,
mes t' he dit ja fá una estona
que de *mona* no n' ets mica. B. B.

QUENTOS

Era 'l temps en que en Santa Maria era arcaide corregidor de Barcelona.
Hi havia un borrarxo á Pla de Palacio que inútilment tractavan los serenos de durlo á cala Ciutat.
Ell cridava, bramava, baladreja y feya colossals esforços per evitarho.
De prompte en Santa Maria que passava per allí á la vora, s' hi presenta.
—¿Qu' es aixó? exclama.
—Un borrarxo, diu lo sereno.
—Cap á cala Ciutat!
—Vagi vosté, morral, diu lo posseedor de la mona.
—Ja sabeu ab qui parreu? l' hi fa un sereno.
Mireu qu' es lo Sr. Santa Maria.
—Y bé, contesta 'l borrarxo, si ell lo Santa Maria, jo soch l' *ora-pro-nobis*.

S' alabava un jesuita de ser de la companyia de Jesus.
A lo qual va respóndreli un net de clatell:
—Brava cosa! La companyia de Jesus en l' honor de la seva mort, van ser dos lladres.
Se moria lo rich de un poble.
Un l' hi pregunta:
—Y qué! ¿No deixa res per la copla del poble que anirá á l' enterro?
La música digué lo moribundo: que la pagui qui la senti.

EPIGRAMAS

Confessantse D. Magí
va pregunta al seu confés:
—Tot lo que hagi jo promés
diguí, pare, haig de cumplir?
—No faltava més, si sí
sens falta, tot, l' hi digué
y D. Magí respóngué:
—Donchs amaneixi 'l ví blanch
que hi promés venir de franch
á menjá un any ab vosté. E. DE F.

En Bartoméu qn' es un perdís
que treballa en una imprenta
diu sempre:—Allá hont me veyéu
manejo molts pessetas.
Y la ralió no l' hi falta
pues fent snar molts lletres
del cap de l' un dia al altre
toca molts *pes y zetas*. Ll. Ll.

Disputant dos empleats
van dirse grans disbarats,
l' un burro, l' altre pollí...
Y 'l gefe que 'ls vá sentí
vá dils'hi:—Só mal criats
que s' han olvidat de mí? Ll. Ll.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans J. A. Capdevila, Murau-te, F. de Liadó, Tantiras, Deuhet de Reus, Mariano Cadenet, Llorens Lluís, Nitús, Feliuhet, Simon del Orri, Falsetaniense, Una taula sense pá, Xich de cal Ll de Reus, é Igualadí del casco.
Las demés que no mencionem no 'us serveixen
Ciudadá Pepet: Ja haurá vist tot lo qu' hem pogut fer.—Accionat á la campana: Idem.—Neri: Lo mateix l' hi dihem.—Un sis ritor: Idem de lienzo.—Dos abonats: Ja 'u probarem.—Xich de ca 'l lladret de R.: Ja es coneix de hont es fill, perque lo que 'ns envia es robat.—F. Ll. y B.: ¿En aquests temps?...—Pepet S.: ab cuidado 's pot arreglar un epigrama.—M. J. L.: Lo problema está bé.—Falsetaniense: Idem l' acentigrafo.—M. Perroquer: Está fet sense mala intenció.—Peret y Antonieta: alguna cantarella y algun epigrama hi aniran.—Temuaj D.: Insertarem lo quiento.—R. Picolis: Idem, idem.—J. C. Llantias: ¿Qué 's creu vosté que sabem de memoria tot lo que 's publica?—Ludnag: Ja n' hem aprofitat una.—Dos tés y un café: Aceptem lo problema.—J. Sirera: Y una cantarella de vosté. La poesia es arreglable.—Ciudadans J. Sensible, Aulats, Un carquinyoli, Lluís Bolet, B. Laydons, J. Pallasu, Tit Pam, Pavo real, Un solter, P. T., Carlos seté, Sabateret, Quiquet, Dos companys, Un que no pot riure, Un masell, Adroguer xich, Dos punxa-cuiros, Dos ballets, T. D. y G. de la Mola, Donya Qua, P. Rapusat, Pastanagas, Gos y Conill, R. V. G. A., Taula sense pá, T. de Tortosa, Un nogué que no fá nous, Enamorat de la Estrella, Falsetaniense, Tantiras, Mister Suah, Comerciant de mentidas, y caballero Puff. Lo que vostés envian no 'ns serveix. Dispensin.—Sultan destronat: Hi aniran las preguntas.—Smith: Idem lo problema.—Dos que 'ls coneixen á casa séva: Idem problema y quiento.—Sipari: No podem insertar res: lo tomo de poesias que 'ns demana 'l tenim y val 12 rals: á fora val á més 3 rals de franqueig y certificat.—S. M. y M.: Hi anirá un quiento.—Conde de 'n Lloch: Pot arreglarse un epigrama.—38 senyoretas del carrer major: Idem, problema.—A. F. O.: Hi anirá un quiento no mes: per lo demés hi ha algun inconvenient.—Perico Matalassé: es una mica vert: lo demés no hu trovem á las altrás cosas de vosté: passi per la botiga á saber lo que 'ns pregunta.—Dos parayguas foradats: Ho insertarem tot.—Gestus: Mirarem d' insertar la poesia.—R. Clatells: Hi aniran dos quientos.—Igualadí del casco: Es una mica vert.—Feliuhet: Apart de las xaradas res mes: nos alegrém de que la campana huja anat bé.—Nitús: Insertarem un epigrama.—Llorens Lluís: Idem, dos de vosté.—M. Cadenet: Publicarem lo problema.—Deuhet de Reus: Insertarem fuga y acentigrafo.

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN LO NÚMERO 335.

1. PREGUNTA 1.ª—Set.
2. ID. 2.ª—Perque 'l cero per si sol no té cap valor.
3. FUGA MIXTA.
Un cert carté certa carta en un quart pis ha portat y com que la carta es curta no mes que un quarto l'hi han dat.
4. PROBLEMA ARITMÉTICH.—600 gallinas.
6. GEOGLÍFICH.—*Qui ha fet avuy fará demá.*
Han endevinat totas las solucions lo ciudadá Caballero Puff: menos la 5 y 6 Serra y Fontanals: menos la 4 y 5 Dos que 'ls coneixen á casa séva: la 1 y 2 Un comerciant de mentidas: la 2 y 4 Estripa quentos: la 2 no mes Mister Snak: la 4 solsament Llástima de poetas y no mes que la 5 J. A. Capdevila y vila.

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN LO NÚMERO 336.

1. XARADA 1.ª—*Ven tu-ra.*
2. ID. 2.ª—*Te-re-sa.*
3. ENDAVINALLA.—*Pa-ella.*
Han endevinat las tres solucions la Societat del broquil, Enamorat de las Estrellas, Tersisca-bris, Homes de ciencia de Reus, Un nogué que no fá nous, Sipari, Serra y Fontanals y J. A. Capdevila: la 1 y 3 Una taula sense pá: la 2 y 3 Smith: y la 3 no més sultan destronat y Estripa quentos.

ANAGRAMA.

Per unas *tot* estranyas
un *tot* me varen dar,
dihentme que 'ls meus *tot*
ahí varen dinar;
no seras *tot* si al arte
no 'm sabs endavinar:
quatre *tots*, quatre lletres
¿vols mes? Y donchs avant!

UN NOVICI.

PROBLEMA ARITMÉTICH.

Baró, mon amich, gran fisich, estava sentat á certa distancia de un gran edifici que reproduceix los sonidos estudiant las maravellas de la naturaleza: de prompte veu la flamarada de un tiro que un cassador situat entre ell y l' edifici habia disparat, passan tres segons entre que veu 'l foch y surt lo sonido de la esplossió, y al cap de cinch segons lo torna á sentir altre vegada.
¿Quina es la distancia que media entre mon amich Baró y l' edifici, suposant que 'l sonido recorre 340 metros per segon?

RAMON BIGAS

XARADA

I.
Faig lo *tres-terça* a una nina
bella con un *tres* de flors,
de *tres-prima* petiteta
y 'l peuhet com un pinyó;
Es una raspa de prendas
de alló *tres*, d' alló millor.
Per *prima dis-terça quarta*
la conequí, a l' Odeon.
Jo prou se li fá l' aleta
un *hu-tres* de gastadors,
y qu' es motl fácil me dongui
tres quarta; més que hi fá aixó?
si ella es un sol, si es un angel
si es *quarta girada dos*.

LLORENS LLUS.

II.
De la *quarta* mes *primera*
en mitj de la *hu* y següent
gemegava constantment
una dona *tres-postreva*:
Pregunta la filla sua
¿Qué es mare lo que 'us fá mal?
—Ploro d' aquell de *total*
paraulas de liarga qua.

J. A. CAPDEVILA.

ENDAVINALLA.

May me falta la claró
y essent molt jove soch vell.
No 't daré pas cap concell
per insertar qui so jó.

SIPARI.

(Las solucions en lo próxim número.)

Imp. de «La Renaixensa».—Porta-Ferrisa, 18, baixos.

Lopez, Editor.—Rambla del Mitj